

Skozi težke trenutke s svetniki

Pogovor z Alenko Klemenc, avtorico nove knjige založbe Družina *Sedem Božjih dotikov*

Alenka Klemenc je po izobrazbi psihologinja in zakonska in družinska terapevtka. Je poročena, z možem imata tri otroke. Ima izjemen čut za ljudi v stiski, kar se kaže tudi v njenem literarnem prvcu, knjigi *Sedem Božjih dotikov*. V knjigi je v sedmih novelah mojstrsko prikazala prelomne trenutke v življenju sedmih svetnikov.

Foto: Valentin Čelarc

Knjige o svetnikih niso več ravno pogoste. Zakaj ste se odločili, da boste pisali o svetnikih?

Zasnova knjige sega v čas moje bolezn. Pred sedmimi leti sem zbolela za hudo izgorelostjo in doživela adrenalni zlom. To mi je za več mesecev vzelo vse telesne moči in me priklenilo na posteljo. V tistem času je bilo vsako drugo branje prenaporno, prav tako radio ali televizija. Moliti tudi nisem mogla ves čas, lahko pa sem brala o življenju svetnikov in o tem premišljevala.

Kako so vam svetniki pomagali?

V tistem času sem se srečala z izživom, kako osmisлити svojo dolgotrajno bolezen. Ko bolezen človeka privede na skrajni rob moči, se znajde pred odločitvijo – prepustiti se malodušju in nekako usahniti v objokovanju in trpljenju ali pa vendar tudi v tem stanju poiskati veselje, ustvarjalnost, drugačno rodovitnost. Ker sem bila brez vsake telesne moči, je bilo edino, kar sem takrat lahko gradila, duhovna moč. V tem pa sem potrebovala učitelje, svetovalce, zgled. To so bili zame takrat lahko samo svetniki.

Kaj vas je najbolj pritegnilo pri njihovih življenjepisih?

Posebej me je zanimalo, kaj je pretehtalo njihove odločitve v korist dobrega in seveda kako so zbrali moč, ko jim ni bilo lahko. Bolezen me je takrat v izčrpanosti večkrat privedla tudi na skrajni rob nekakšne polzavesti. V tistem stanju se mi je zdelo, da sem svetnikom tako blizu, da se jih skoraj dotikam. Takrat sem gotovo gradila na njihovi moči in črpala svojo moč iz njihove svetosti.

Kdaj je nastala knjiga?

Knjiga je nastala pet let kasneje. Neko dopoldne sem prebrala kratek zapis o svetniku. Govoril je o razvajenem plemiču, ki je zagrešil hudo dejanje, krivdo pa naprtil nekemu kmetu, ki je bil po naključju zraven. Kmet je bil za to dejanje obsojen na smrt. Plemič si ni mogel zamisliti, da bi po laži priznal svojo krivdo, toda

vest mu ni dala miru. Končno se je odločil in povedal resnico. Do konca življenja je živel pošteno, po smrti pa so se na njegovem grobu začeli dogajati čudeži. Ko sem zapis prebrala, je zgodba v meni v trenutku zaživela v vseh podrobnostih. Pomislila sem, da bi jo morala napisati in deliti tudi z drugimi. Prijateljica, sestra uršulinka, me je spodbudila, naj napišem sedem zgodb – za sedem postnih tednov – in jih izdam v knjigi.

Kako pa je potekalo pisanje?

To je bil globok notranji proces. Vživljanje v te ljudi ni bilo vedno preprosto. Pisanje je razkrilo svojo težjo plat že pri drugi zgodbi, v kateri sem pisala o škofu, ki je živel nemoralno življenje in imel še zelo zahteven značaj. Takšno pisanje je bilo na-

KO SEM PISALA O SVETNIKIH, KI NI UŽIVALA HRANE, TUDI SAMA DOLGO ČASA NISEM ČUTILA LAKOTE.

porno. Vsakega svetnika iz zgodbe sem morala spustiti skozi svoje misli in čustva in »živeti z njim« med pisanjem. Ko sem pisala o svetnici, ki ni uživala hrane, tudi sama dolgo časa nisem čutila lakote. Lomila sem ostanke od hostij, ki so mi jih dale karmeličanke, in si zamišljala, kako je živila zgolj od obhajila. Vsaka zgodba mi je ob pisanju dala nekaj

svojega in med pisanjem sem se od svetnikov znova zelo veliko naučila.

Knjigo ste posvetili staršem, katerih otroci so svoje življenje posvetili Bogu. Zakaj?

Posvetilo se ujema s smrtjo mojega prijatelja, ki je bil duhovnik. Umril je nenadno in zelo mlad. Čutila sem bolečino njegovih staršev, s katerimi smo se po smrti veliko pogovarjali. Občudovala sem ju, s kakšnim zupanjem in vero sta sprejela to trpljenje; tudi sama imam namreč tri sinove. Posvetilo je simbolno – po eni strani priznanje in ovrednotenje njune bolečine, po drugi strani pa sporočilo, da je zdaj tudi njun sin vstopil v krog prav teh svetih ljudi.

Pa starši drugih posvečenih?

Posvetilo je seveda namenjeno tudi vsem staršem, katerih otroci so začutili klic k posvečenosti ali so že posvečeni. Gre za izraz hvaležnosti tem staršem, da klicu, ki ga začutijo njihovi otroci, ne nasprotujejo, temveč ga razumejo, sprejmejo in otroke v tem podprejo. Družba potrebuje posvečene ljudi, pa tudi laike, ki živijo v molitvi in veliki povezanosti z Bogom. Kriza družbe je vedno kriza svetnikov. Vsak od nas lahko prav s svojim vsakdanjim življenjem doda ali k dobremu ali slabemu. Vsi svetniki so bili nekoč popolnoma takšni ljudje, kot smo danes mi. Njihovo običajno življenje, v katerem so se odločali za dobro, jih je naredilo velike.

Naročila po tel.: 01/36-02-828.

Kateri svetnik iz knjige vam je najbolj pri srcu?

Težko bi se odločila za enega. Bralcem pa je najbolj všeč prva zgodba.

Kdo pa je sicer vaš najljubši svetnik? Ga imate?

To pa ja. Brez dvoma je to mlada svetnica sveta Filomena. Ona je kot atomska bomba med svetniki; njena duhovna moč je izredna. Tudi v mojem življenju je že naredila tako velike stvari, da je povezanost med nama res močna. Pred kratkim mi je po izjemnem duhovniku poslala rdeče-belo vrstico, ki jo uporabljajo njeni častilci. To sem razumela kot povabilo, naj obiščem njeno svetišče v Mugnanu del Cardinale Avellino in tja se odpravljam konec marca. ■

MOJCA PURGER

PODLISTEK

Tanja Mlakar

KLOŠARKA NA MIKLOŠIČEVI

56

»Lučka, odpusti mi, če sem te prizadela, a dovoli mi, da še naprej ostane tako.« Počasi se je Lučka umirila in jo pogledala.

»Mama, razumem te, da ti ni preostalo drugega, in vem, da si se zelo trudila, da bi našla službo. A kljub temu boli, ko izveš, da tvoja mama prosjači na ulici.« Vem, je pomislila Irena, tudi ona je šla skozi to obdobje zapuščenosti in zavrnjenosti. Takrat se ji je zdelo, da se je pred njo odprla okrogla črna globel, že na pogled strašljiva, a vseeno bolj mamljiva kot pa odhod na ulico.

»Drugega mi ni preostalo, takrat in tudi zdaj se mi zdi to edina možna rešitev. Dokler bodo ljudje tako darežljivi, kot so sedaj, bom stala tam in prosila s kozarčkom v roki. Če se bo v njem kaj nabralo, vaju bom obiskovala.« Lučka je v maminem pripovedovanju zaznala močno stisko. Zdaj je vstala in objela mamo.

»Vseeno sem ponosna nate. Katera mama bi to, kar ti delaš za naju z Lovrom, storila za svojega otroka?« Irena je globoko vzdihnila, odleglo ji je. Skala, ki je čakala, da se zavalji na njeno srce in ga zaduši, je v trenutku izginila, ostala je samo sreča in hvaležnost, da je Lučka naposled sprejela njeno izpoved. Razumela je, da je pred odhodom na ulico izčrpala vse druge možnosti.

Kasneje sta se odpravili ven, sprehajali sta se po Tivoliju, za kosilo sta si privoščili burek. Irena ni dovolila, da bi plačala Lučka, ki je že izvlekla denarnico. Vedela je, da se tudi ona le

s težavo prebija iz meseca v mesec, čeprav ji o tem ni nikoli pripovedovala. Po težkem začetku dneva sta se obe umirili, zdaj sta veselo klepetali in se smejali. Dan je prehitro minil, Irena je povabila Lučko, naj prespi pri njej in se jutri vrne v Maribor.

»Ne morem, lastniku lokala sem obljubila, da bom jutri delala,« je odvrnila. Irena je razumela, čeprav bi bila vesela, če bi ostala pri njej še en dan. Pospremila jo je do avtobusne postaje in preden sta se poslovili, je Lučka stopila k njej in jo prijala za roke.

»Mama, hvala, da si mi povedala, kaj počneš. Si predstavljaš, da bi te nekoč srečala na ulici, pa ne bi o tem prej nič vedela?« Irena je odkimala.

»Hvala Bogu, da se to ni zgodilo. Povedala bi ti že prej, pa sem se bala, da me boš zaničevala. Včasih sem pomislila, da me boš imela za nesposobno, posebej še, ker mi v življenju ni veliko uspelo.«

»Mama, kaj pa govoriš? Nikoli te nisem imela za nesposobno in ne misli, da sem pozabila, kaj sva v življenju morali prestati. Mama ... v mojih očeh si borka! Moja junakinja si, za vedno.« Irena si je obrisala solze in se hvaležno nasmehnila.

»No, nekaj stvari pa je, ki so mi uspelo,« je tiho rekla Irena.

»Mnogo stvari je, ki so ti uspelo, mama!«

»Ne, mnogo jih ni, ampak ena pa je zagotovo, in to sva vidva z Lovrom. Po sadovih sodeč tudi

drevo ni moglo biti tako slabo, kajne?« Lučka je odkimala, zdaj je bila tudi sama na robu joka.

»Drevo ima močne korenine in zdravo drevo nas s sadeži razveseli vsako leto, če pa pride bolezen, se z vso močjo bori proti njej. To je prispodoba tebe, mama. Ti si to drevo, z močnimi in zdravimi koreninami, ki naju z Lovrom razveseljuje vsak mesec. Če pa pride stiska, se ji ne vdaš, ampak iščeš rešitev.« Morda je res tako, je pomislila Irena. Zdaj, ko je bila razbremenjena težkega priznanja, ji je bilo pomembno le eno: da tako ostane še naprej in nikoli več ne izgubi svojih otrok.

18.

Po zaključenem zdravljenju v bolnišnici je bil jeseni Ignac prepeljan na rehabilitacijo v Ljubljano. Po prvi nesreči pred leti se je že zdravil tu, zdaj je moral priti spet, tokrat je bila noga odrezana višje, nad kolenom. Ko je zvedel, da je to edina možna rešitev, mu je bilo neznansko težko, a počasi se je moral sprijazniti, če je hotel preživeti. Vedel je, da sta z njim trpela tudi mama in oče, na njiju je padlo tudi vse breme kmetije. Če bi ga ubogala in bi že takrat, pred meseci, prodali vso živino, bi jima bilo zdaj lažje. Tako pa je oče sprva privolil, potem pa, ko je videl, da je Lovro temu nasprotoval, si je premislil in zdaj so vsi imeli polne roke dela. Lovro je veliko pomagal, a vseeno je največje breme padlo na očeta. Žal mu je bilo tudi Helene, pri svojih osemindesetih letih je vedno teže bivala sama. Samevala je v stanovanju, vedno ko ga je obiskala, mu je povedala, da upa, da se bo čim prej vrnil domov. Kaj pa boš z invalidom, jo je včasih podražil, pa je le odkimala. »Zame nisi invalid, le kmalu se vrni domov, skrbela

bom zate.« Vedel je, da bo res tako, če le ne bo preveč pila. Med govorjenjem se je sklonil bliže k njej, a vonja po pijači v njeni sapi ni zaznal. Ne bo upal prehitro, morda pa je le res, da se je odrekla alkoholu.

V mariborski bolnišnici je imel dosti obiskov, vsak teden ga je po končanem pouku prišel obiskat tudi Lovro, zdaj je bil že v tretjem letniku srednje kmetijske šole. Prehitel ga je tudi v rasti in zdel se mu je bolj samozavesten. Nikoli ga ni spraševal o srečanjih z Ireno, on pa mu sam tudi ni nič povedal. Včasih je imel občutek, da bi ga Lovro rad nekaj vprašal, pa se je tik pred zdajci premislil. Bo že prišel z besedo na dan, ko se bo tako odločil.

Vedno pogosteje se je v mislih zalotil tudi pri Ireni. Razen tistih nekaj malenkosti, ki mu jih je povedala njena sestra Marta, o njej ni vedel ničesar. Mogoče bi jo zdaj, ko je na zdravljenju v Ljubljani, poklical in jo prosil, naj ga obišče, marsikaj bi se morala pogovoriti, ga je spreletelo. Premišljeval je o tej možnosti, a je z odločitvijo odlašal. Vseeno se je pogosto vračal v preteklost. Odkar je ležal v bolnišnici, je mnogo premišljeval o svojem življenju. Bilo je zavoženo, to si je moral priznati. Kljub temu priznanju pa se ni počutil kot najhujši zločinec, morda je k temu pripomoglo tudi bolniško okolje in nenehna obkroženost z bolniki in medicinskimi osebjem. Na domačem hribu ga je vse opominjalo na preteklost, poleg tega so ga nenehno na to opozarjali tudi starši. Leta so se jima nabirala, vest jima ni več dovolila notranjega miru. Najbolj pa se je spremenila mama, zdaj je vsak prosti trenutek posvetila molitvi ob kipcu Marije, v rokah je držala rožni venec in molila.